

1 Ioan - Comentarii W. McDonald

Temelia doctrinară a fiecărei părtașii adevărate este Persoana Domnului Isus Cristos. Nu poate exista părtașie adevărată cu cei care susțin concepții greșite cu privire la El. Primele două versete ne vorbesc despre eternitatea Sa și despre realitatea întrupării Sale. Același care a existat din veșnicia veșnicilor cu Dumnezeu Tatăl S-a coborât în lumea noastră, ca Om adevărat. Realitatea întrupării Sale este indicată și prin faptul că apostolii L-au auzit, L-au văzut cu ochii lor, au meditat la El, cu privirile ațintite asupra Sa și realmente L-au pipăit cu mâinile lor. Cuvântul vieții nu a fost doar o iluzie trecătoare, ci a fost o Persoană reală, într-un trup de carne.

Versetul doi confirmă că Cel care era cu Tatăl, pe care Ioan îl numește viața veșnică, S-a întrupat și a locuit printre noi, fiind văzut de apostoli.

Rândurile de mai jos, scrise de un autor anonim, arată implicațiile practice ale acestor două versete în viețile noastre:

„Sunt bucuros că cunoștințele mele despre viața veșnică nu sunt clădite pe speculațiile filozofilor, nici chiar pe cele ale teologilor, ci pe mărturia de netăgăduit a celor care L-au auzit, L-au văzut, L-au privit în față și L-au pipăit pe Cel în care S-a întrupat EL. Nu a fost doar un vis frumos, ci un fapt real, solid, observat cu toată atenția, un fapt consemnat cu acuratețe.”

Apostolii nu au ținut ascunsă această veste minunată, după cum nici noi nu trebuie s-o ținem ascunsă. Ei și-au dat seama că baza oricărei părtașii se găsește aici și astfel au vestit această realitate, fără plată și deplin. Toți cei care primesc mărturia apostolilor au părtașia cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos, precum și cu apostolii și cu toți ceilalți credincioși. Ce minunat că păcătoșii vinovați au putut fi aduși la părtașie cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său Isus Cristos! Și totuși, oricât de neverosimil s-ar părea, acesta este adevărul pe care ni-l prezintă aceste versete.

Fiul Său Isus Cristos. Isus și Cristos sunt una și aceeași Persoană iar Persoana aceea este Fiul lui Dumnezeu. Isus este numele ce I s-a dat la naștere, descriind, prin urmare, umanitatea Sa desăvârșită. Cristos este numele care-L descrie ca fiind Unul lui Dumnezeu, Mesia. Prin urmare, în numele Isus Cristos noi avem o mărturie a umanității Sale și a dumnezeirii Sale. Isus Cristos este însuși Dumnezeu, în sensul cel mai adevărat și însuși Om în sensul cel mai adevărat

Întrebarea care se ridică în acest punct este: „De ce scrie Ioan astfel pe tema părtașiei?” Răspunsul: „Pentru ca bucuria noastră să fie deplină.” Ioan și-a dat seama că lumea nu este capabilă de a-i da inimii o bucurie adevărată și trainică. Bucuria aceasta poate veni doar prin intermediul relației corecte cu Dumnezeu. Când cineva este în părtașie cu Dumnezeu și cu Domnul Isus, el are o bucurie adâncă, ce nu poate fi tulburată de împrejurările omenești. Cum s-a exprimat poetul: „Izvorul tuturor cântărilor noastre se află sus în ceruri.”

Părtașia descrie o situație în care două sau mai multe persoane împărtășesc lucruri în comun. Este o comuniune sau un parteneriat. Ioan își asumă acum sarcina de a-și instrui cititorii cu privire la condițiile care trebuie îndeplinite pentru a avea părtașie cu Dumnezeu. Făcând astfel, el apelează la învățăturile Domnului Isus Cristos, date pe când se afla aici jos, pe pământ. Deși Dumnezeu nu este citat ca Unul care ar fi rostit textual aceste cuvinte, suma și substanța învățăturii Sale a constatat în faptul că Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric deloc. Prin aceasta El a vrut să spună că Dumnezeu este absolut sfânt, absolut neprihănit și absolut curat. Dumnezeu nu poate privi cu bunăvoință asupra nici unei forme de păcat. Nimic nu-L este ascuns Lui, ci „toate lucrurile sunt goale și dezvelite înaintea ochilor Celui cu care avem de a face” (Evrei 4:13).

De aici decurge că pentru ca cineva să fie în părtașie cu Dumnezeu, nu poate ascunde nici un păcat. Lumina și întunericul nu pot coexista în viața cuiva, după cum ele nu pot coexista într-o încăpere. Dacă cineva umblă în întuneric, nu se află într-o stare de părtașie cu Dumnezeu. Omul care spune că are părtașie cu El și umblă, în mod obișnuit, în întuneric, nu a fost mântuit niciodată.

Pe de altă parte, dacă cineva umblă în lumină, poate avea părtașie cu Domnul Isus și cu frații și surorile sale de credință, în ce-l privește pe Ioan, în baza învățăturii din acest pasaj, omul acela este membru al familiei lui Dumnezeu. Dacă este în întuneric, nu are nimic în comun cu Dumnezeu, pentru că în Dumnezeu nu este nici un întuneric. Cei care umblă în lumină, adică cei ce sunt creștini, au părtașie unii cu alții și sângele lui Isus Cristos în permanență îi curăță de orice păcat. Toată iertarea lui Dumnezeu se bazează pe sângele Fiului Său care a fost vărsat la Calvar. Sângele acela l-a asigurat lui Dumnezeu baza neprihănită și dreaptă de pe care să poată ierta păcatele și astfel, după cum cântăm noi acum: „sângele nu-și va mai pierde puterea.” Sângele lui Isus Cristos are eficacitatea durabilă ca să ne curățească. Desigur, credincioșii trebuie să mărturisească, înainte de a primi iertarea, dar Ioan se ocupă de asta în versetul 9.

Apoi părtașia cu Dumnezeu reclamă ca noi să recunoaștem adevărul cu privire la noi înșine. De pildă, a nega faptul că avem o natură păcătoasă ar însemna să ne înșelăm singuri și să fim nesinceri. Observați că Ioan face distincție între păcat (versetul 8) și păcate (versetul 9).

Păcatul se referă la natura noastră rea și stricată.

Păcatele se referă la relele pe care le-am comis. De fapt, ceea ce suntem este cu mult mai grav și mai rău decât tot ce am făcut vreodată. Dar, slavă Domnului, Cristos a murit pentru păcatul nostru și pentru păcatele noastre.

Convertirea nu înseamnă eradicarea naturii păcatului. Ci implantarea unei noi naturi, divine, înzestrată cu puterea de a trăi o viață de biruință asupra păcatului ce locuiește în noi.

Pentru ca noi să umblăm zi de zi în părtașie cu Dumnezeu și cu frații și surorile noastre de credință, trebuie să ne mărturisim păcatele noastre: păcatele de comisiune, păcatele de omisiune, păcatele comise cu gândul, păcatele comise cu fapta, păcatele ascunse și păcatele comise în public. Trebuie să le țărâm afară, expunându-le în fața lui Dumnezeu, spunându-le pe nume, situându-ne apoi de partea lui Dumnezeu, împotrivindu-ne lor, și apoi lăsându-ne de ele. Da, mărturisirea adevărată presupune lepădarea, lăsarea de păcatele respective: „Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbe 28:13).

Când procedăm astfel, putem pretinde făgăduința conform căreia Dumnezeu este credincios și drept să ierte. El este credincios în sensul că a promis că va ierta și Se va ține de promisiune. El este drept să ierte pentru că a găsit o temelie dreaptă pentru iertare prin lucrarea înlocuitoare a Domnului Isus pe cruce. Și El nu numai că ne garantează că ne va ierta, ci și că ne va curăți de orice nelegiuire.

Iertarea de care vorbește Ioan aici este cea părintească, nu judiciară. Iertarea judiciară înseamnă iertarea de pedeapsa păcatelor, pe care păcătosul o primește când crede în Domnul Isus Cristos. Se numește judiciară pentru că este acordată de Dumnezeu în calitatea Sa de Judecător. Dar ce se întâmplă cu păcatele comise de cineva după convertirea sa? În ce privește pedeapsa, prețul a fost deja achitat de Domnul Isus pe crucea Golgotei. Dar în ce privește în părtășia în cadrul familiei lui Dumnezeu, sfântul care păcătuiește are nevoie de iertarea părintească, adică iertarea Tatălui Său, pe care o obține mărturisindu-și păcatul. De iertarea judiciară avem nevoie o singură dată. Prin asta se rezolvă problema achitării plății pentru toate păcatele noastre - trecute, prezente și viitoare. Dar de iertarea părintească avem nevoie pe tot parcursul vieții noastre de credință.

Când ne mărturisim păcatele, trebuie să credem, pe baza autorității cuvântului lui Dumnezeu, că El ne iartă. Iar fiindcă El ne iartă, și noi trebuie să ne iertăm pe noi înșine.

În fine, pentru a fi în părtășie cu Dumnezeu, nu avem voie să spunem că nu am săvârșit nici un păcat. Dumnezeu a afirmat de repetate ori în cuvântul Său că fiecare din noi a păcătuit. A nega acest adevăr înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos. Ar fi o contradicție pe față a cuvântului Său și o completă tăgăduire a motivului pentru care a venit Domnul Isus să sufere, să-Și verse sângele și să moară.

Astfel observăm că părtășia cu Dumnezeu nu reclamă o viață de totală ne-păcătoșenie, dar reclamă ca toate păcatele noastre să fie scoase la lumina prezenței Sale, să fie mărturisite și iertate. Înseamnă că trebuie să fim absolut sinceri și onești cu privire la condiția noastră; să nu existe nici un pic de fățărnicie sau încercare de a ascunde ceea ce suntem în realitate.

Ioan ne oferă standardul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru copiii Săi și calea de scăpare pe care ne-a asigurat-o El, în dragostea Sa pentru noi, în cazurile în care greșim.

Termenul copilași se referă la toți membrii familiei lui Dumnezeu. Apoi este prezentat standardul de perfecțiune al lui Dumnezeu, în cuvintele: Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Întrucât Dumnezeu este perfect, norma Sa pentru copiii Lui este una de perfecțiune absolută. El n-ar mai fi Dumnezeu dacă ar fi spus: „Vă scriu lucrurile acestea pentru ca să păcătuiți cât mai puțin.” Dumnezeu nu poate tolera păcatul nici câtuși de puțin. În consecință, El așează înaintea noastră perfecțiunea ca țel spre care să năzuim. Domnul Isus a procedat la fel în cazul femeii prinse în actul adulterului, când a spus: „Nici Eu nu te condamn. Du-te și nu mai păcătu.”

În același timp, Dumnezeu cunoaște structura noastră, modul în care suntem alcătuiți. El își aduce aminte că suntem țărână și astfel, în dragostea Sa, ne-a asigurat o cale de scăpare în cazul eșecului, exprimată prin cuvintele: „Dacă păcătuiește cineva, avem un Avocat la Tatăl, pe Isus Cristos Cel neprihănit.” Avocatul este cel care ia partea cuiva în situații strâmtorate, venind în ajutorul acelei persoane. Este exact ceea ce face Domnul Isus pentru noi când păcătuim. Imediat vine în ajutorul nostru, pentru a ne repune în părtășie cu El însuși. Observați că nu se spune: „Dacă cineva își mărturisește păcatele....” Ca Avocat al nostru, Domnul caută să ne aducă la poziția în care noi într-adevăr să ne mărturisim și să ne lăsăm de păcatele noastre.

Este în versetul acesta un lucru minunat, pe care nu trebuie să-l pierdem din vedere. Ni se spune: „Și dacă păcătuiește cineva, avem un Avocat la Tatăl.” Nu se spune: la Dumnezeu, ci la Tatăl. Cu alte cuvinte, El rămâne Tatăl nostru chiar și când păcătuim. Asta ne amintește de binecuvântatul adevăr, potrivit căruia deși păcatul în viața unui credincios întrerupe părtășia, nu întrerupe relația, raporturile sale cu Tatăl. Când cineva se naște din nou, el devine copil al lui Dumnezeu. Din acei moment Dumnezeu este Tatăl lui și nimic nu va putea afecta relația aceea. O caracteristică a nașterii este faptul că ea nu se mai poate desface, nu se mai poate anula. Un fiu poate să aducă ocară tatălui său, dar va rămâne fiul său, în virtutea faptului că s-a născut din acest tată.

Observați că Avocatul nostru este Isus Cristos Cel neprihănit. Este bine să avem un Apărător neprihănit (drept). Când Satan aduce vreo pără împotriva unui credincios, Domnul Isus poate să arate cu degetul lucrarea isprăvită de la Calvar, spunând: „Trece asta în contul Meu.”

Dar Domnul Isus nu este doar Avocatul nostru, ci și ispășirea pentru păcatele noastre. Asta înseamnă că prin faptul că a murit pentru noi, El ne-a eliberat de vinovăția păcatelor noastre și ne-a readus la Dumnezeu, asigurând satisfacerea trebuințelor noastre și înlăturând orice barieră din calea părtășiei. Dumnezeu își poate arăta îndurarea față de noi datorită faptului că Cristos a satisfăcut cerințele justiției. Arareori se întâmplă ca un avocat să achite din buzunarul său suma cerută pentru păcatele clientului său. Or, Domnul nostru exact asta a făcut. Dar, ceea ce e și mai remarcabil este faptul că a plătit pentru ele prin jertfirea Sa personală.

Ioan adaugă că El este jertfa întru totul capabilă să satisfacă cerințele justiției nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi. Asta nu înseamnă că întreaga lume este mântuită, ci doar că lucrarea Domnului Isus are o valoare suficientă pentru a mântui toată lumea, dar devine eficientă pentru a-i mântui doar pe cei care realmente își pun încrederea în El. Tocmai pentru faptul că lucrarea Sa este suficientă pentru toți oamenii poate fi oferită evanghelia întregii lumi. Dar dacă toți oamenii ar fi mântuiți automat, n-ar mai fi nevoie să li se predice evanghelia.

Este interesant că inscripția așezată deasupra Domnului Isus pe cruce a fost scrisă în ebraică - limba poporului ales al lui Dumnezeu - și în greacă și în latină, limbile principale de circulație în toată lumea cunoscută la acea vreme. Astfel s-a vestit lumii întregi că Isus Cristos este un Mântuitor suficient pentru toți oamenii de pretutindeni.

Ioan se pregătește acum să enumere semnele distinctive ale celor care se află în cadrul părtășiei creștine. Primul semn este ascultarea. Noi putem avea asigurarea faptului că suntem în părtășie cu Dumnezeu dacă viața noastră este caracterizată de o dorință plină de iubire de a face voia Lui. Versetele acestea sunt îndreptate negreșit asupra gnosticilor, care pretindeau că dispun de cunoștințe superioare cu privire la Dumnezeu, dar nu prea manifestau vreun interes față de păzirea poruncilor Domnului. Ioan arată că o atare cunoaștere este searbădă și lipsită de valoare.

Ioan descrie ascultarea credinciosului în cele trei aspecte principale:

1. păzirea poruncilor Sale (versetul 3);
2. păzirea cuvântului Său (versetul 5);
3. umblarea după cum a umblat El (versetul 6).

Asistăm astfel la o progresie clară în gândire. A păzi poruncile Sale înseamnă a asculta de învățăturile Domnului Isus așa cum se găsesc acestea în Noul Testament. A păzi cuvântul Lui înseamnă nu doar ascultarea de ceea ce este scris, ci și dorința de a face ceea ce știm că-l este plăcut Lui. A umbla cum a umblat El este expresia deplină a normei prescrise de Dumnezeu pentru copiii Lui; înseamnă a trăi cum a trăit Isus.

Ioan nu lasă să se înțeleagă că viața creștină s-ar compune dintr-o ascultare impecabilă de voia lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, că creștinul va dori în mod obișnuit să păzească poruncile Lui și să facă acele lucruri care-l sunt plăcute Lui. Ioan privește aici linia generală a vieții cuiva. Dacă cineva spune că îl cunoaște pe Dumnezeu, dar nu păzește poruncile Lui, atunci e limpede că nu spune adevărul.

Pe de altă parte, când păzim cuvântul Lui, dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită în noi. Dragostea lui Dumnezeu nu se referă la dragostea noastră pentru Dumnezeu, ci, mai degrabă, la dragostea Lui pentru noi. Gândul care se desprinde de aici este că dragostea lui Dumnezeu față de noi și-a atins țelul atunci când păzim cuvântul Lui. Și-a realizat scopul și a ajuns la punctul final, producând ascultarea de El.

Prin urmare, oricine spune că rămâne în El trebuie să umble și el cum a umblat Domnul Isus. Viața Lui, așa cum ne este înfățișată în evanghelii, este modelul nostru de urmat, îndrumarul nostru. Dar nu este o viață pe care s-o putem trăi în virtutea propriilor noastre energii și forțe, ci ea poate fi trăită numai în puterea Duhului Sfânt. Nouă ne revine responsabilitatea de a-l preda Lui viața noastră în întregime și fără rezerve, permițându-l să-și trăiască viața în noi și prin noi.

Un alt semn distinctiv al credincioșilor adevărați este dragostea pentru frați. Ioan spune că asta nu e o nouă poruncă pe care o prezintă el, ci o poruncă veche pe care au avut-o ei de la început. Cu alte cuvinte. Domnul Isus Și-a învățat ucenicii să se iubească unii pe alții încă de la începutul slujbei Sale pământești.

Gnosticii mereu făceau paradă de învățăturile lor, prezentându-le ca fiind noi. Dar apostolul își îndeamnă cititorii să pună toate lucrurile la încercare în lumina învățării Domnului Isus pe care ne-a predat-o când a trăit pe pământ. Există întotdeauna pericolul de a ne îndepărta de la ceea ce era la început (textul critic omite al doilea „de la început”). Ioan spune: „întoarceți-vă la început și veți ști ce este adevărat.”

Dar această poruncă nu este doar o poruncă veche, ci, într-o anumită privință, este și nouă. Când Domnul Isus S-a aflat pe pământ, El nu numai că Și-a învățat ucenicii să se iubească unii pe alții, dar le-a dat o pildă vie de urmat cu privire la învățătura Sa. Viața Lui a fost caracterizată de dragoste pentru alții. Porunca a fost astfel adevărată în El când S-a aflat El aici jos, pe pământ. Dar acum există și un sens în care vechea poruncă este nouă. În cadrul actualei dispensații, e adevărată nu doar în Domnul Isus, ci și în credincioși. Creștinii aceștia fuseseră cândva niște păgâni, care trăiau cuprinși de ură și patimi. Dar acum ei exemplificau și întruchipau marea lege a dragostei în însăși viața pe care o trăiau.

Astfel întunericul se împrășteie ori de câte ori oamenii primesc lumina evangheliei, întunericul nu a biruit cu totul, doar pentru faptul că mulți oameni nu au venit la Cristos, ci Cristos, lumina adevărată strălucește deja și ori de câte ori păcătoșii vin la El sunt mântuiți, după care își iubesc frații de credință.

În versetele 9-11 avem contrastul dintre dragostea care este falsă și dragostea adevărată. Dacă cineva mărturisește că este creștin și totuși îi urăște pe cei care sunt cu adevărați creștini, acesta este un indiciu sigur al faptului că un atare om este în întuneric până acum. Sintagma aceasta de la urmă arată că nu e vorba aici de un creștin care a alunecat de la credință. Ci omul respectiv stăruie în condiția în care s-a aflat din totdeauna: aceea de om nemântuit. Pe de altă parte, cel care în mod caracteristic își iubește fratele rămâne în lumină și în el nu este nici un prilej de poticnire. Asta ar putea însemna că omul în sine nu este în pericol de a se poticni sau că nu-i va face pe alții să se poticnească. Ambele interpretări sunt valabile. Dacă creștinul trăiește cu adevărat în legătură cu Domnul, lumina va lumina propria sa cărare și nimeni nu va fi ofensat din pricina vreunei discrepanțe între mărturisirea lui și trăirea în practică a mărturisirii. Gnosticii nutreau o ură neîmpăcată față de cei ce erau fideli cuvântului lui Dumnezeu, asta dovedind că erau în întuneric și că umblau în întuneric și că nu știau încotro se îndreaptă, pentru că întunericul le-a orbit ochii.

Ca și când ar dori să ilustreze dragostea frățească despre care tocmai a vorbit, apostolul face acum o pauză, pentru a transmite salutări calde celor ce sunt membri în familia lui Dumnezeu.

Mai întâi, el îmbrățișează întreaga familie, adresându-se cu apelativul: copilașilor (cuvântul *teknia* provine de la un termen cu sensul de a naște (copii)). Diminutivul devine astfel: „mici născuți”, un echivalent exact al drăgălașului termen scoțian: „bairnies”). Aici nu este vorba de vârstă sau de evoluție spirituală. Ioan se adresează tuturor celor care sunt ai Domnului, așa cum reiese din restul versetului: fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui. Or, acest fapt este valabil în cazul tuturor creștinilor. Este minunat să știm că avem, de pe acum, completa iertare a păcatelor noastre. Observați, de asemenea, că păcatele noastre sunt iertate pentru Numele Lui. De dragul lui Cristos ne iartă Dumnezeu păcatele.

Tații (părinții) sunt descriși aici ca unii care L-au cunoscut pe Cel care este de la început, adică credincioșii maturi care au cunoscut părtășia dulce a Fiului lui Dumnezeu, fiind satisfăcuți în El.

Tinerii din cadrul familiei spirituale sunt caracterizați de vigoare și de biruință în luptă, această perioadă fiind marcată de conflicte și de împotriviri față de vrăjmașul. Tinerii îl biruie pe cel rău pentru că au învățat secretul biruinței, anume: „Nu eu, ci Cristos trăiește în mine.”

Copilașii sunt pruncii în credință, care poate nu prea știu multe, dar îl cunosc pe Tatăl.

Când Ioan se adresează pentru a doua oară taților, adresarea e identică cu prima, pentru că ei au realizat maturitatea în experiența spirituală. Din nou el se adresează tinerilor ca unora care sunt tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. Ei l-au biruit pe cel rău întrucât cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei. Domnul Isus a putut să-l învingă pe Satan în pustie citând Scriptura. Asta subliniază importanța de a ne hrăni în permanentă din Biblie și de a avea mereu la îndemână versete din Cuvântul Domnului cu care să respingem atacurile Satanei.

În versetele 15-17 găsim un puternic avertisment să ne păzim de lume și de toate căile ei false. Poate că acest text a fost adresat în primul rând tinerilor, pentru care lumea prezintă un interes și o atracție deosebite, dar, în același timp, este o prevenire valabilă pentru toți copiii Domnului. Lumea din acest context nu este planeta pe care trăim sau creația naturală din jurul nostru, ci sistemul pe care l-a clădit omul în efortul de a atinge fericirea fără Cristos. Aici s-ar putea include lumea culturii, a operei, artei, educației - pe scurt, orice sferă în care Domnul

Isus nu este iubit și nu este primit. Cineva a definit-o drept: „societatea umană în măsura în care este clădită pe principii greșite, fiind caracterizată de dorințe josnice, valori false și egoism.”

Ni se atrage atenția foarte lămurit să nu iubim lumea sau lucrurile care sunt în lume, pentru simplul motiv că iubirea lumii nu este compatibilă cu dragostea manifestată pentru Tatăl. Tot ce ne oferă lumea poate fi descris în cuvintele: pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții. Pofta cărnii se referă la apetiturile trupesti senzuale ce emană din firea noastră rea. Pofta ochilor se aplică la dorințe rele cum ar fi cele ce izvorăsc din ceea ce vedem în jurul nostru. Mândria vieții este ambiția nesfântă de a ne etala pe noi înșine și de a ne încununa de glorie. Aceste trei elemente ale spiritului lumesc sunt ilustrate prin păcatul Evei.

Pomul era bun de mâncat - aici este pofta cărnii.

Pomul era plăcut la vedere - aici este pofta ochilor.

Și pomul era de dorit să-l facă pe cineva înțelept - aceasta descriind mândria vieții.

După cum diavolul s-a opus lui Cristos, tot așa lumea este antagonică Tatălui. Appetitul, avariția și ambiția nu sunt de la Tatăl, ci din lume. Spiritul lumesc este dragostea pentru lucrurile trecătoare. Inima omenească nu-și poate găsi niciodată satisfacție în lucruri.

Lumea trece și pofta ei. Când o bancă este pe ducă, oamenii înțelepți nu vor depune bani în ea. Când temelia se clatină, ziditorii înțelepți nu mai continuă construcția. A te concentra asupra lumii acesteia este ca și când ai încerca să rearanjezi scaunele pe puntea Titanicului. Tot așa, oamenii înțelepți nu trăiesc pentru o lume care trece. Dar cine face voia Tatălui rămâne în veac. Este voia lui Dumnezeu ca să ne izbăvească de ispita lucrurilor trecătoare. Apropo, acesta a fost versetul care i-a călăuzit o viață întreagă pe marele evanghelist D. L. Moody, fiind înscris pe piatra funerară de la mormântul lui: „Cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

Un alt test prin care se pot cunoaște cei din cadrul părtășiei creștine este testul doctrinei, al învățăturii. Tema aceasta e introdusă printr-un avertisment adresat celor care sunt prunci în Cristos să se ferească de învățătorii falși. Cei care sunt tineri în credință sunt cu deosebire susceptibili minciunilor lui Anticrist. Cititorii scrisorii lui Ioan au fost învățați că înainte de venirea lui Cristos se va ivi un Anticrist care se va da drept Cristosul. După cum evenimentele viitoare își anunță sosirea prin umbrele pe care le proiectează, tot așa înainte de ivirea lui Anticrist mulți anticriști se vor arăta.

Aceștia sunt învățătorii falși care oferă un Cristos fals și o evanghelie falsă. Este remarcabil de notat că perioada în care trăim se caracterizează prin existența multor culte deraiate, care îl tăgăduiesc pe Cristos și toate acestea aduc mărturie faptului că venirea Mântuitorului este aproape.

Învățătorii aceștia falși au fost cândva oameni care s-au numit creștini, care s-au asociat cu apostolii. Dar în inima lor ei nu erau una cu adevărații credincioși, dovedind aceasta prin faptul că au ieșit din mijlocul părtășiei.

Dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi. Aici aflăm că credința adevărată întotdeauna are calitatea permanenței. Dacă un om s-a născut cu adevărat din nou, va rămâne în Domnul. Asta nu înseamnă că suntem mântuiți prin faptul că rezistăm până la capăt, ci doar că cei care rezistă până la capăt sunt mântuiți cu adevărat. Învățătorii aceștia falși au ieșit ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.

Dar asta ridică întrebarea: „Cum poate un credincios tânăr distinge între adevăr și neadevăr?” Răspunsul îl găsim în faptul că avem ungerea din partea Celui Sfânt și.... știm toate și această ungere se referă la Duhul Sfânt și este din partea Celui Sfânt, Domnul Isus Cristos. Când cineva este mântuit, el sau ea primește Duhul Sfânt, Care locuiește în acea persoană. El îl învrednicește pe credincios să discearnă între adevăr și rătăcire. Când Ioan le spune tinerilor săi, cititori: „aveți ungerea din partea Celui Sfânt și știți toate”(textele tradiționale și majoritare redau textul: „voi știți toate lucrurile” (panta). Textul critic îl redă: „voi toți (pantes) știți.” Este ușor de observat de ce varianta dificilă a fost schimbată în varianta lesne de înțeles: „voi toți știți”), cuvintele sale nu trebuie luate în sens absolut, Ioan nu spune că ei posedă cunoaștere perfectă, ci, mai degrabă, că au capacitatea de a recunoaște lucrurile adevărate de cele neadevărate. Astfel, până și cel mai tânăr și mai simplu credincios are capacitatea de a discerne lucrurile divine, capacitate de care un filosof nu dispune. Creștinul poate vedea mai mult când se află pe genunchi decât va putea vedea omul lumesc, când se ridică pe vârfurile picioarelor. În domeniul fizic, când un prunc se naște, el este înzestrat cu toate facultățile rasei umane. El are ochi, mâini, picioare și creier. Deși acestea toate nu sunt încă dezvoltate, personalitatea copilului este intactă. Tot așa este și când se naște cineva din nou. În clipa aceea, el dispune de toate facultățile ce-i vor sta la dispoziție de-a lungul vieții, chiar dacă acestea urmează să cunoască în viitor posibilități neabnuite de dezvoltare.

Ioan nu a scris pentru că cititorii săi ar fi fost în necunoștință de cauză cu privire la adevăr, ci mai degrabă pentru că ei cunoșteau adevărul iar el voia să le reamintească faptul că nici o minciună nu este în adevăr. Gnosticii predau doctrine contrare cuvântului lui Dumnezeu, acestea fiind, deci, minciuni. Principala minciună vehiculată de ei, aflată la baza învățăturilor lor, era tăgăduirea faptului că Isus este Cristosul. După cum s-a arătat în introducere, ei predau că Isus a fost doar un om și că Cristosul ar fi venit asupra Sa la botezul Lui. Desigur, asta e o mare minciună răspândită de unele din cultele deraiate din vremea noastră. De la un capăt la altul al ei Biblia insistă asupra faptului că Isus al Noului Testament este Domnul (Iehova) al Vechiului Testament. Prin urmare, nu este corect să se afirme că Cristosul a venit asupra lui Isus, ci afirmația corectă este că Isus este Cristosul.

Ioan are grijă să arate că a nega Dumnezeirea Domnului Isus înseamnă a o nega și pe aceea a Tatălui. Unor oameni le place să creadă că se închină lui Dumnezeu, dar nu vor să aibă nimic de a face cu Domnul Isus Cristos. Apostolul spune: „Acela este anticristul care tăgăduiește pe Tatăl și pe fiul.”

La Ioan 8:19,42 Isus spune că cei care nu au recunoscut Dumnezeirea Lui și nu L-au iubit nu L-au cunoscut nici pe Tatăl și nici nu L-au avut pe El de Tată. În mod similar, Ioan spune: „Oricine tăgăduiește pe Fiul nu-L are nici pe Tatăl. Cine îl mărturisește pe Fiul îl are și pe Tatăl.” Aici avem adevărul minunat privitor la unitatea dintre Tatăl și Fiul. Nu poți să-L ai pe Tatăl dacă nu-L ai și pe Fiul. Este mesajul de care ar trebui să țină seama toți unitarienii, scientologii creștini, musulmanii, moderniștii, martorii lui Iehova și iudeii.

Creștinii tineri se pot păzi de învățătorii falși ascultând de următorul mesaj: Ceea ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Asta se referă la învățăturile Domnului Isus și ale tuturor apostolilor Săi. Siguranța noastră deplină stă în alipirea noastră de cuvântul lui Dumnezeu. Toate trebuie să le punem la încercare prin proba: „Ce spun Scripturile cu privire la acest lucru?” Dacă o învățătură nu este în acord cu Biblia,

atunci trebuie s-o respingem. După cum obișnuia să spună Dr. Ironside: „Dacă e nouă, nu e adevărată; iar dacă e adevărată, nu e nouă.”

Când rămânem în doctrina creștină, dăm dovadă de realitatea credinței noastre. Iar făgăduința acelei credinței este viața veșnică. Când Îl acceptăm pe Domnul Isus, primim însăși viața Sa, adică viața veșnică și viața aceasta ne învrednicește să punem la încercare toate doctrinele noi și discutabile.

Ioan le-a scris în felul acesta tinerilor credincioși cu privire la învățătorii falși cu scopul de a-i preveni. El nu se teme deloc cu privire la rezultatul final, când își aduce aminte că cititorii săi au primit... ungerea... de la Domnul Isus. După cum s-a arătat deja, ungerea este Duhul Sfânt și aici aflăm că Duhul Sfânt rămâne în voi. Este o afirmație pozitivă, conform căreia, după ce a fost primit Duhul Sfânt, El nu va mai fi luat de la credincios. Pentru că am primit Duhul Sfânt, nu avem nevoie să ne învețe cineva. Asta nu înseamnă că nu avem nevoie de învățători creștini în cadrul bisericii. Dumnezeu ne-a purtat de grijă în această privință, asigurându-ne învățători creștini, cum se arată la Efeseni 4:11. Ci înseamnă că creștinul nu are nevoie de nici o învățătură cu privire la adevărul lui Dumnezeu, în afară de aceea care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Având Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile noastre și Duhul lui Dumnezeu în inimile noastre, noi avem tot ce ne trebuie pentru a fi instruiți în adevărul lui Dumnezeu.

Ioan se adresează tuturor copiilor iubiți din familia lui Dumnezeu, îndemnându-i să rămână în El pentru ca atunci când Se va arăta El, noi să avem încredere și să nu rămânem de rușine înaintea Lui la venirea Lui. Pronumele personal noi se referă la apostoli iar învățătura este aceea că dacă creștinii cărora li s-a adresat Ioan nu vor rămâne statornici, urmându-L cu credincioșie pe Domnul, atunci apostolii care i-au condus la Cristos vor rămâne de rușine la venirea lui Cristos. Versetul acesta subliniază importanța lucrării de aprofundare care trebuie neapărat desfășurată în viața celor care au răspuns inițial apelurilor din cadrul adunărilor de evanghelizare. De asemenea sugerează posibilitatea de a rămâne de rușine la venirea lui Cristos.

A patra trăsătură caracteristică a celor care aparțin familiei creștine este neprihănirea (dreptatea). Cunoaștem din domeniul fizic principiul conform căruia odrasla se aseamănă cu părinții care i-au dat viață. Tot așa este și în domeniul spiritual. Oricine practică dreptatea (neprihănirea) este născut din Dumnezeu. Întrucât Dumnezeu este drept, înseamnă că tot ce face El este drept și, prin urmare, oricine este născut din El este drept. Aceasta e logica de netăgăduit a lui Ioan.

Gândul de a te naște din Dumnezeu îl umple de uimire pe Ioan și astfel el îi îndeamnă pe cititori să privească minunata dragoste care ne-a adus în sânul familiei lui Dumnezeu. Dar felul de dragoste al lui Dumnezeu se manifestă prin faptul că ne-a adus în familia Sa ca și copii, „Iată cu ce fel de dragoste ne-a înzestrat Dumnezeu, ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (textul critic adaugă cuvintele: „Și noi suntem”)

Actualmente, în umblarea noastră zilnică între oameni, lumea nu ne recunoaște drept copii ai lui Dumnezeu. Oamenii din lume nu ne înțeleg pe noi, nici felul nostru de comportare. Într-adevăr, lumea nu L-a înțeles nici pe Domnul Isus când S-a aflat aici jos pe pământ. „El era în lume și lumea a fost creată prin El și lumea nu L-a cunoscut. El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit”. Întrucât avem aceleași trăsături caracteristice cu Domnul Isus, nici noi nu ne putem aștepta ca lumea să ne înțeleagă.

Înțelegeți sau neînțelegeți, acum noi suntem însă copii ai lui Dumnezeu și asta e garanția că vom avea parte în viitor de slavă. Nu s-a arătat încă ce vom fi. Dar știm că, atunci când se va arăta Cristos vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este. Asta nu înseamnă că vom fi în cer ca Isus din punct de vedere fizic. Domnul Isus va avea propria Sa înfățișare și va purta de-a lungul întregii veșnicii cicatricele rănilor suferite la Calvar. Noi credem că fiecare din noi va avea propriile sale trăsături distinctive, fiind recunoscuți ca atare. Biblia nu ne învață că toți vom fi la fel în cer sau că nu se vom distinge deloc între noi. Dar din punct de vedere moral vom fi ca Domnul Isus Cristos. Vom fi eliberați pe veci de posibilitatea întinării, de păcat, de boală, de întristare și de moarte.

Și cum se va realiza această minunată transformare? Răspunsul este că printr-o singură privire la Cristos se va realiza acest lucru. Căci îl vom vedea așa cum este. Procesul devenirii noastre tot mai mult după chipul lui Cristos se desfășoară încă de pe acum, din viața actuală, pe măsură ce îl privim prin credință în cuvântul lui Dumnezeu. Dar atunci procesul va fi desăvârșit întru totul, când îl vom vedea, așa cum este: pentru că a-L vedea pe El înseamnă a fi ca El.

Oricine are nădejdea aceasta de a-L vedea pe Cristos și de a fi ca El se curățește, după cum El este curat. Creștinii recunosc de multă vreme faptul că nădejdea în întoarcerea iminentă a lui Cristos are o influență sanctificatoare asupra vieții credinciosului, care nu dorește să facă nici un lucru de care s-ar rușina dacă ar fi surprins făcându-l în momentul revenirii lui Cristos. Observați că se spune: „se curățește, după cum El (Cristos) este curat.” Nu se spune „după cum El (Cristos) Se curățește.” Domnul Isus niciodată nu a trebuit să Se curățească, întrucât El este curat. În cazul nostru, este un proces gradual. În cazul Lui, este un fapt.

Opusul curățirii îl găsim în versetul patru: „Oricine practică păcatul practică și fărădelegea; și păcatul este fărădelege.”

Termenul practică traduce grecescul poieo (face). Este vorba de o comportare permanentă, exprimată la timpul prezentul continuu. Se poate avea păcat și dacă nu există lege. Păcatul era în lume în intervalul de timp de la Adam la Moise, înainte de a fi fost dată legea lui Dumnezeu. Astfel nu este tocmai exact să se afirme că „sin is a transgression of the law” („păcatul este o transgresiune sau încălcare a legii”), cum s-a tradus în versiunea din 1611 a versiunii KJV, ci, mai degrabă, că păcatul este fărădelege. Este nesupunere față de Dumnezeu, dorința de a-ți face propria ta voie, de a refuza să recunoști pe Domnul ca Suveran de drept. În esență, înseamnă a-ți pune propria voință mai presus de voința lui Dumnezeu. Este opoziția față de Persoana Vie care are dreptul de a fi ascultată.

Un creștin nu poate continua să păcătuiască fără întrerupere, întrucât asta ar constitui o totală negare a scopului pentru care a venit Domnul Isus în lume. El S-a arătat ca să ia păcatele noastre. Prin urmare, a continua să păcătuiești înseamnă a trăi în totală nesocotire a motivului întrupării Sale.

Din nou, un creștin nu poate continua în păcat, întrucât asta ar însemna să tăgăduiască pe Cel al cărui nume îl poartă. În El nu este (nici un) păcat. Acesta este unul din cele trei pasaje cheie din Noul Testament care tratează umanitatea fără păcat a Domnului Isus Cristos. Petru ne spune că: „El nu a comis nici un păcat.” Pavel ne spune că: „El n-a cunoscut nici un păcat.” Iar Ioan, ucenicul care L-a cunoscut pe Domnul într-un mod deosebit de apropiat, adaugă propria sa mărturie: „În El nu este nici un păcat.”

Oricine rămâne în El nu păcătuiește. Oricine păcătuiește nici nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.” Versetul acesta arată contrastul dintre credinciosul adevărat și omul care nu s-a născut niciodată din nou. Se poate afirma cu certitudine despre credinciosul adevărat că el nu

păcătuiește la nesfârșit, că nu rămâne în păcat, Ioan nu se referă aici la cazuri izolate de păcătuire, ci, mai degrabă, la un comportament constant, habitual și caracteristic de păcătuire. Versetul acesta nu presupune că atunci când un creștin comite un păcat, își pierde mântuirea. Mai degrabă, afirmă că atunci când cineva păcătuiește în mod obișnuit, se poate deduce că nu a fost niciodată regenerat (născut din nou).

Aici se naște însă o întrebare: „Când devine un păcat „obișnuit”, „habitual”? De câte ori trebuie să comită cineva un păcat, pentru ca acesta să devină o comportare caracteristică?” Ioan nu răspunde la această întrebare sub-înțeleasă. Mai degrabă, el îl pune pe credincios în gardă, lăsând asupra creștinului obligativitatea de a dovedi care este realitatea.

Deși gnosticii făceau mare paradă de cunoștințele lor, ei manifestau o mare neglijență față de felul în care își trăiau viața, ceea ce-l determină pe Ioan să adauge: „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine practică dreptatea este drept, așa cum El însuși este drept.” Nu trebuie să existe nici o confuzie în această privință: un om nu poate avea o viață spirituală și, în același timp, să trăiască în păcat. Pe de altă parte, un om va putea practica neprihănirea doar având natura Aceluia care este drept (neprihănit).

Unii copii se aseamănă atât de mult cu părinții încât nu ai putea să-i pierzi într-o mulțime. Exact așa este cu copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Cine practică păcatul este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Din nou observați accentul pus pe cuvântul „practică”. Diavolul păcătuiește de la început (adică încontinuu, aceasta fiindu-i comportarea caracteristică), adică de când a început să păcătuiască. Toți copiii lui îl urmează pe această cale largă. Trebuie adăugat aici că oamenii devin copiii lui Dumnezeu prin nașterea din nou, dar nu există nici o naștere în legătură cu copiii diavolului. Un om devine copilul diavolului prin simpla imitare a comportării acestuia, dar nimeni nu se naște copil al diavolului.

În contrast cu aceasta, venirea Domnului a avut scopul de a nimici (sau anula) lucrările diavolului. Domnul putea să-l distrugă pe diavol cu un singur cuvânt, dar a procedat altfel, venind în această lume ca să sufere, să-și verse sângele și să moară, pentru a anula lucrările diavolului. Dacă pe Mântuitorul L-a costat atât de mult pentru a îndepărta păcatul, care ar trebui să fie atitudinea celor care s-au încrezut în El ca Mântuitor al lor?

Versetul nouă repetă imposibilitatea celui care s-a născut din Dumnezeu de a continua în păcat. Unii cercetători ai Bibliei cred că acest verset se referă la noua natură a credinciosului și că dacă vechea natură poate păcătui, cum, de fapt, și face, noua natură nu poate păcătui. Dar noi credem că aici apostolul pune în contrast din nou omul născut din nou cu cel ne-născut din nou, referindu-se la comportarea permanentă sau habituală. Credinciosul nu are obiceiul de a păcătui. El nu rămâne cu îndărătnicie în păcat.

Motivul este faptul că sămânța Lui rămâne în el. Există între cercetătorii Bibliei destul de multe dezacorduri de opinie și cu privire la sensul acestei sintagme. Unii cred că această sămânță se referă la noua natură, alții la Duhul Sfânt iar alții la cuvântul lui Dumnezeu. Toate aceste opinii sunt valabile și, prin urmare, pot constitui explicația corectă. Noi optăm pentru opinia conform căreia sămânța se referă la viața nouă care este dăruită credinciosului la convertirea sa. Avem așadar afirmația conform căreia viața divină rămâne în credincios, el fiind în siguranță pe veșnicie. Dar în loc să fie o scuză pentru creștin ca acesta să se bălăcească în păcat, siguranța lui veșnică este garanția faptului că nu va continua în păcat. El nu poate păcătui în mod obișnuit pentru că s-a născut din Dumnezeu. Această relație divină exclude posibilitatea ca el să rămână în păcat, ca mod de viață.

Iată dar a patra trăsătură distinctivă a copiilor lui Dumnezeu și a copiilor diavolului. Cei care nu practică neprihănirea nu sunt de la Dumnezeu. Nu există teren neutru. Nu există nici o categorie de oameni care să aparțină și uneia, și celeilalte tabere. Copiii lui Dumnezeu se cunosc după viețile lor neprihănite.

În această secțiune avem o continuare a celui de-al doilea test prin care se cunosc cei ce aparțin familiei lui Dumnezeu: testul iubirii - aceasta fiind o continuare a pasajului de la 2:7-17. De la începutul dispensației creștine, s-a propovăduit că dragostea de frați este o obligație divină.

Termenul dragoste nu e folosit aici în sens de prietenie sau simplă afecțiune umană, ci de dragoste divină. Este vorba de a-i iubi pe alții cum ne-a iubit și Cristos. De fapt, acest lucru nu poate fi realizat cu propriile noastre puteri, ci numai prin puterea Duhului Sfânt.

Ioan revine la prima consemnare a unui om care nu și-a iubit fratele. Cain a dovedit că a fost de la cel rău prin faptul că și-a ucis fratele, Abel. Motivul care a stat la baza acțiunii sale este prezentat în cuvintele: „faptele lui au fost rele iar ale fratelui au fost drepte.”

Este un principiu de bază al vieții omenești că răutatea urăște dreptatea și așa se explică de ce lumea îl urăște pe credincios. Viața neprihănită a creștinului pune în evidență răutatea necredinciosului. Acestuia din urmă nu-i place deloc să fie scos la lumină și, în loc să-și îndrepte comportarea rea, caută să distrugă lumina care i-a demascată viața de păcat. Ar fi nerezonabil ca o persoană să distrugă un liniar sau un echer, doar pentru că pune în evidență cât de strâmbă este linia care a tras-o el.

Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Este un fapt remarcabil că atunci când cineva este mântuit, are o atitudine total diferită față de creștini. Este una din modalitățile prin care primește asigurarea că a fost mântuit. Cine nu iubește un copil adevărat al lui Dumnezeu poate să tot spună cu gura că este creștin, pentru că Biblia afirmă răspicat că el rămâne în moarte. Din totdeauna a fost mort duhovnicește și așa a rămas și acum.

În ochii lumii, ura nu este o faptă reprobabilă, dar Dumnezeu o numește ucidere. Și, dacă stăm bine să ne gândim, așa și este ura: ucidere în embrion, căci există sămburele sau motivația uciderii, chiar dacă actul propriu-zis nu s-a consumat încă. Astfel oricine își urăște fratele este un ucigaș. Când Ioan spune că nici un ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el, el nu spune prin asta că un ucigaș nu poate fi mântuit, ci subliniază doar faptul că un om care în mod caracteristic își urăște semenii este un ucigaș potențial, nefiind mântuit.

Domnul nostru Isus ne-a dat exemplul suprem de dragoste când și-a dat viața pentru noi. Cristos este pus aici în contrast cu Cain. El ne dă dragostea în expresia ei sublimă. Într-un sens, dragostea este invizibilă, dar o vedem prin felul ei de a se manifesta. La crucea de la Calvar, vedem dragostea adevărată. Ioan trage de aici învățămintele potrivit cărora și noi trebuie să ne dăm viața pentru frații noștri. Asta înseamnă că viața noastră trebuie să fie un șir neîntrerupt de dăruire în folosul altor credincioși și că trebuie să fim gata să murim pentru ei, dacă va fi nevoie. Majoritatea dintre noi nu vom fi niciodată chemați să murim pentru alții, dar fiecare din noi poate manifesta dragostea de frați prin împărtășirea bunurilor sale materiale cu cei nevoiași - exact ideea subliniată de versetul 17.

Dacă versetul 16 sugerează limita maximă a dăruirii noastre pentru frații noștri, versetul 17 o sugerează pe cea minimă, Ioan spune răspicat că nu e creștin cel care își vede fratele în nevoi și refuză să-i pună la dispoziție cele necesare acoperirii nevoilor sale. Asta nu justifică însă acțiunea de a da tară nici un discernământ tuturor, pentru că este posibil să-i faci rău unui om dându-i bani cu care acesta va cumpăra lucruri ce nu-i vor face bine. Dar versetul ridică întrebări răscolitoare cu privire la acumularea de către creștini a unor mari averi.

Lumea nu trebuie s-o iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Cu alte cuvinte, nu trebuie să fie doar o chestiune de afecțiune, nici o expresie a ceea ce nu este, în realitate, adevărat. Ci dragostea aceasta trebuie să se manifeste sub forma unor fapte de milostenie și dragostea noastră trebuie să fie autentică, iar nu prefăcută.

Prin exercitarea acestei iubiri active și reale față de frații noștri, noi vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile când ne vom înfățișa înaintea lui în rugăciune.

Fiindcă dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile. Subiectul aici este atitudinea cu care venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Versetul acesta poate fi înțeles în două moduri.

Mai întâi, dacă inima noastră ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră în sensul că El este mai mare în compasiune. Deși s-ar putea ca noi să fim cuprinși de sentimente intense de nevrednicie, Dumnezeu știe însă că, în esența noastră, noi îl iubim și că-i iubim pe copiii Lui. El știe că noi suntem ai Săi, în pofida scadențelor și păcatelor noastre.

Cealaltă interpretare este că dacă inima noastră ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră în chestiunea judecății. Pe când noi înșine ne cunoaștem păcatele într-un mod foarte mărginit, Dumnezeu le cunoaște în mod deplin și absolut. El știe tot ce este condamnat în viața noastră, pe când noi nu știm decât în parte. Noi înclinăm spre această ultimă interpretare, deși ambele sunt valabile și, prin urmare, posibile.

Avem aici atitudinea celui care are cugetul curat înaintea lui Dumnezeu. Nu că persoana respectivă ar fi trăit fără păcat, ci a fost gata imediat să-și mărturisească și să se lase de păcatele sale. Făcând așa, persoana respectivă are încredere înaintea lui Dumnezeu și îndrăzneală în rugăciune. Astfel, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.

Și orice cerem primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și facem acele lucruri care sunt plăcute înaintea Lui. A păzi poruncile lui înseamnă a rămâne în El. A trăi într-o relație intimă și vitală cu Mântuitorul. Când suntem într-o asemenea părtășie cu El, facem din voia Lui voia noastră. Prin Duhul Sfânt, El ne umple cu cunoștința voii Sale. Într-o asemenea stare, noi nu vom mai cere vreun lucru care să fie contrar voii lui Dumnezeu. Când cerem după voia Lui, primim de la El lucrurile pe care le-am cerut.

Porunca lui Dumnezeu este ca noi să credem în Numele Fiului Său Isus Cristos și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a dat El poruncă. Asta pare să rezume toate poruncile Noului Testament, căci ni se vorbește despre îndatorirea noastră de zi cu zi față de Dumnezeu și față de semenii noștri creștini. Prima noastră îndatorire este de a ne încrede în Domnul Isus Cristos. Apoi, datorită faptului că credința adevărată se exprimă printr-o conduită corectă, trebuie să ne iubim unii pe alții. Aceasta este o dovadă a credinței mântuitoare.

Observați aici și în alte versete că Ioan folosește pronumele personale El și Lui cu referire atât la Dumnezeu, cât și la Domnul Isus Cristos, fără să se oprească să explice la care din Ei se referă. El îndrăznește să facă acest lucru întrucât Fiul este în mod tot atât de adevărat Dumnezeu cât este și Tatăl, și nu este o cutezanță nepermisă să se refere la Amândoi în aceeași rostire.

Prima parte a versetului 24 încheie secțiunea privitoare la dragoste ca test prin care se cunosc copiii lui Dumnezeu: Acum cine păzește poruncile Lui rămâne în El și El în el. A asculta de El înseamnă a rămâne în El și cei care rămân în El sunt asigurați de prezența Lui necurmată în ei.

Și prin asta știm că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat El. Subiectul încrederii este introdus prin afirmația că asigurarea rămânării lui Dumnezeu în noi ne parvine prin Duhul Sfânt. Toți credincioșii au Duhul Sfânt. El este Cel care îi călăuzește în tot adevărul și-i învrednicește să discearnă eroarea.

După ce L-a menționat pe Duhul Sfânt, Ioan își aduce aminte că există și alte duhuri în lume astăzi și că copiii lui Dumnezeu au nevoie să fie preveniți cu privire la ele. Astfel el îl atenționează pe credincios să nu dea crezare oricărui duh. Termenul duh se referă probabil aici la învățători, dar nu numai la ei. Doar pentru că cineva vorbește despre Biblie, Dumnezeu și Isus nu înseamnă că este un copil adevărat al lui Dumnezeu. Noi avem datoria să cercetăm duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci au ieșit în lume mulți proroci mincinoși. Aceștia sunt oameni care afirmă că acceptă creștinismul, dar în realitate propovăduiesc o cu totul altă evanghelie.

Ioan prezintă testele propriu-zise prin care pot fi dovediți acești oameni. Marele test la care poate fi supus un învățător este să-l rogi să răspundă la întrebarea: „Ce crezi despre Cristos?” Orice duh care mărturisește că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu. Nu se pune atât de mult accent pe mărturisirea faptului istoric propriu-zis, că Isus S-a născut în lume în trup uman, cât pe mărturisirea cu privire la o Persoană vie în prezent, Isus Cristos ... venit în trup. Este mărturisirea care îl recunoaște pe Isus ca Cristos întrupat. Și mărturisirea Lui înseamnă a te pleca înaintea Lui ca Domn al vieții tale. Acum dacă îl veți auzi pe cineva prezentându-L pe Domnul Isus ca adevăratul Cristos al lui Dumnezeu, veți ști că vorbește prin Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu îi cheamă pe oameni să-L recunoască pe Isus Cristos ca domn și să-și predea viața Lui. Duhul Sfânt întotdeauna îl proslăvește pe Isus.

Și orice duh care nu mărturisește pe Isus Cristos venit în trup nu este de la Dumnezeu (textul critic omite al doilea „că” și „Cristos a venit în trup”). Așa se pot depista învățătorii falși, prin faptul că nu-L mărturisesc pe Isus-ul descris în versetul precedent. Este duhul lui Anticrist, despre care s-a profețit și care chiar este acum în lume. Există astăzi mulți care sunt dispuși să facă afirmații acceptabile despre Isus, dar nu vor să-L mărturisească însă ca Dumnezeu întrupat. Ei vor spune că Cristos este „divin”, dar nu și aceea că El este Dumnezeu.

Credincioșii smeriți pot birui pe acești învățători falși, pentru că ei au Duhul Sfânt în lăuntrul lor și El îi învrednicește să depisteze abaterile de la adevăr și să refuze să asculte de ele.

Învățătorii falși sunt din lume și de aceea sursa tuturor cuvintelor lor provine din lume. Lumea este izvorul tuturor învățăturilor lor și, prin urmare, lumea îi ascultă. Asta ne amintește că aprobarea lumii nu este un test al valabilității învățăturilor cuiva. Dacă un om nu dorește decât să fie popular, tot ce trebuie să facă este să vorbească asemenea lumii, dar dacă voiește să fie credincios față de Dumnezeu, trebuie să fie

gata să înfrunte dezaprobarea lumii.

În versetul 6, Ioan vorbește ca reprezentant al apostolilor, spunând: „Noi suntem din Dumnezeu. Cine îi cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă.” Asta înseamnă că toți cei care sunt născuți cu adevărat din Dumnezeu vor accepta învățătura apostolilor, așa cum se găsește în Noul Testament. Pe de altă parte, cei care nu sunt din Dumnezeu refuză mărturia Noului Testament sau caută să adauge la ea sau s-o amestece cu alte învățături.

A. Dragostea (4:7-21)

Aici Ioan reia tema iubirii fraților noștri, subliniind că dragostea este o îndatorire, în acord cu caracterul lui Dumnezeu. După cum s-a arătat deja, Ioan nu are în vedere dragostea comună tuturor oamenilor, ci iubirea manifestată față de copiii lui Dumnezeu care a fost sădită în cei ce au fost născuți din nou. Dragostea este de la Dumnezeu în ce privește originea ei și oricine iubește a fost născut din Dumnezeu și-L cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Nu se spune că Dumnezeu iubește, deși acest lucru este adevărat. Dar Ioan subliniază că Dumnezeu este dragoste. Dragostea este însăși natura Sa. În sensul cel mai adevărat al cuvântului, nu există dragoste decât aceea care își regăsește izvorul în El. Cuvintele: „Dumnezeu este dragoste” fac cât toate limbile de pe pământ sau din cer. G. S. Barrett le numește:

„...cele mai mărețe cuvinte rostite vreodată în limbajul omenească, cele mai înălțătoare cuvinte din întreaga Biblie.... Este imposibil să sugerăm chiar și la modul cel mai schițat posibil tot ce cuprind aceste cuvinte, căci nici o ființă omenească și nici un intelect creat nu a pătruns și nu va pătrunde vreodată tâlcul lor insondabil; noi însă putem afirma cu reverență că această singură propoziție despre Dumnezeu cuprinde cheia tuturor lucrărilor și căii lui Dumnezeu... taina creației... răscumpărării... și Ființei lui Dumnezeu însuși.”

În versetele următoare avem o descriere a manifestării dragostei lui Dumnezeu la cele trei timpuri. La trecut, ea s-a manifestat față de noi ca păcătoși prin darul singurului Său fiu născut (4:9-11). În prezent, se manifestă față de noi ca sfinți prin faptul că locuiește în lăuntru nostru (4:12-16). În viitor, se va manifesta față de noi prin faptul că ne va da îndrăzneală în ziua judecății.

Așadar, mai întâi, avem dragostea lui Dumnezeu față de noi ca păcătoși. Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său fiu născut în lume ca noi să trăim prin El și să fie ispășire (ispășire - înseamnă satisfacerea sau îndeplinirea care s-a făcut pentru păcat prin intermediul unei jertfe. În original, cuvântul este împrumutat cu termenul grec pentru „capacul îndurării”. Sub conducerea britanicului C. H. Dodd, s-a organizat o campanie reușită de combatere a termenului (și a doctrinei pe care o reprezintă), așa încât, urmând direcția liberei versiuni RSV, majoritatea traducerilor moderne ale Bibliei au schimbat cuvântul. Întrucât este un „cuvânt sănătos” standard ce reprezintă un adevăr teologic, noi trebuie însă să-l păstrăm - cum procedează versiunile KJV și NKJV) pentru păcatele noastre. Noi eram morți, având nevoie de viață; și eram vinovați, având nevoie de ispășire.

Sintagma „Singurul Său Fiu născut” poartă în sine ideea unei relații unice ce n-ar putea fi împărțită de nici un alt fiu. Asta face dragostea lui Dumnezeu cu atât mai remarcabilă, ca El să-și fi trimis unicul Fiu în lume ca noi să trăim prin El.

Dragostea lui Dumnezeu nu ne-a fost arătată pentru că noi L-am fi iubit mai întâi pe El, căci nu L-am iubit. De fapt, am fost dușmanii Lui; L-am urât. Cu alte cuvinte, El nu ne-a iubit pentru că noi L-am iubit pe El, ci ne-a iubit în pofida neîmpăcatului nostru antagonism față de El. Și cum Și-a arătat dragostea? Trimițându-L pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre. Ispășire înseamnă satisfacere, împlinire sau rezolvare a problemei păcatului.

Unii liberali ar dori să separe dragostea lui Dumnezeu de lucrarea răscumpărătoare a lui Cristos. Ioan le leagă însă, arătând că între ele nu există nici cea mai mică contradicție. Denney comentează:

„Observați răsunătorul paradox din acest verset, anume că Dumnezeu este în același timp iubitor și plin de mânie și că dragostea Lui a-sigură ispășirea care îndepărtează de la noi mânia Sa. Așadar, departe de a găsi vreun contrast între iubire și ispășire, apostolul nu-i poate transmite nimănui vreo idee despre dragoste decât îndreptându-i privirea spre ispășire.”

Ioan impune asupra noastră lecția unei asemenea iubiri: „Preaiubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” Cuvântul „dacă” de aici nu exprimă îndoiala, ci e folosit cu sensul de „întrucât”. Întrucât Dumnezeu Și-a revărsat dragostea asupra noastră, celor care suntem copiii Lui, atât de mult, și noi trebuie să-i iubim pe cei care sunt împreună cu noi membri ai familiei Sale binecuvântate.

Dragostea lui Dumnezeu se manifestă față de noi în vremea de acum prin faptul că locuiește în noi. Apostolul spune: „Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi.” La Ioan 1:18 citim: „Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu vreodată. Singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” În evanghelia lui Ioan vedem că Dumnezeul nevăzut este făcut cunoscut lumii prin Domnul Isus Cristos. Aici avem sintagma: „nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu niciodată”, care se repetă în evanghelia lui Ioan. Dar acum Dumnezeu este făcut cunoscut lumii nu prin Cristos, căci El a revenit în cer, ci prin credincioși. Cât de cutremurător este, prin urmare, gândul că noi trebuie să constituim răspunsul lui Dumnezeu la nevoia omului de a-L vedea! Și când ne iubim unii pe alții, dragostea Lui este desăvârșită în noi. Asta înseamnă că dragostea lui Dumnezeu față de noi și-a atins țelul. Noi nu am fost niciodată rănduiți de Dumnezeu să fim terminale ale binecuvântărilor lui Dumnezeu, ci doar canale, prin care aceste binecuvântări să se reverse mai departe spre alții. Dragostea lui Dumnezeu ne este dată nu pentru ca noi s-o ținem îngrădită în noi, ci ca ea să fie turnată prin noi spre alții. Când ne iubim într-adevăr în acest fel, asta e o dovadă a faptului că suntem în El și El este în noi și că suntem părtași ai Duhului Lui. Trebuie să ne oprim aici ca să ne minunăm de prezența Sa în noi și de prezența noastră în El.

Ioan adaugă acum mărturia ceteei de apostoli: „Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.” Aceasta este măreața declarație despre iubirea divină în acțiune. „Tatăl L-a trimis pe Fiul” descrie spectrul nemărginit al lucrării lui Cristos. W. E. Vine a scris că „spectrul misiunii Sale a fost tot atât de nemărginit ca omenirea și doar nepocăința și necredința omului au delimitat efectul ei real.”

Binecuvântarea de a-L avea pe însuși Dumnezeu locuind în noi este privilegiul tuturor celor care mărturisesc că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Din nou, aici avem nu doar mărturisirea unei aserțiuni intelectuale, ci o mărturisire ce angajează întreaga persoană a unui om față de Domnul Isus Cristos. Nu există relație mai apropiată pentru o persoană decât aceea în care omul respectiv rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el. Ne este greu să vizualizăm o atare relație, dar am putea-o compara, în domeniul natural, cu un vâtrai așezat într-un foc, cu un burete

aflat în apă sau cu un balon în aer. În fiecare caz, obiectul este într-un element iar elementul este în obiect.

Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste și Dumnezeu rămâne în el. Dumnezeu este dragoste și dragostea aceea trebuie să-și găsească un obiect. Obiectul special al dragostei lui Dumnezeu este compania celor care s-au născut în familie. Dacă vreau să fiu în părtășie cu Dumnezeu, trebuie să-i iubesc pe cei pe care îi iubește El.

Dragostea a fost desăvârșită printre noi în asta. Nu că dragostea noastră ar fi desăvârșită, ci dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită cu noi. Ioan ne poartă acum în viitor, când vom sta înaintea Domnului. O vom face cu îndrăzneală și încredere, sau cu groază și cutremur? Răspunsul este că acest lucru se va petrece cu îndrăzneală sau încredere, pentru că dragostea desăvârșită a rezolvat problema păcatului odată pentru totdeauna. Motivul încrederii noastre în ziua aceea este redat prin cuvintele: „pentru că așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.” Domnul Isus este acum în cer, având judecata în urma Sa. El a venit în lume o dată și a suferit pedeapsa pe care o meritam noi pentru păcatele noastre. Dar El a isprăvit lucrarea de răscumpărare și acum nu va mai trebui să se ocupe de chestiunea păcatului. Cum este El, așa suntem noi în lumea aceasta. Adică, păcatele noastre au fost judecate pe crucea Golgotei și noi putem cânta acum cu încredere:

„Moartea și judecata sunt în urma mea. Harul și gloria îmi stau înainte; Toate talazurile L-au împresurat pe Isus, Acolo și-au consumat toată puterea.” - Doamna J. A. Trench

După cum judecata este de acum trecută pentru El, tot așa și noi suntem dincolo de puterea condamnării de a mai putea avea vreun efect asupra noastră.

Pentru că am ajuns să cunoaștem dragostea lui Dumnezeu, nu avem nici o frică că vom pieri. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica. Dragostea Lui desăvârșită este cea care izgonește frica. Eu sunt asigurat mai întâi de toate de dragostea Domnului, pentru că El Și-a trimis Fiul să moară pentru mine. În al doilea rând, eu știu că El mă iubește pentru că locuiește în mine în momentul de față. În al treilea rând, eu pot privi viitorul cu încredere, lipsit de orice frică. Cu adevărat, frica presupune chin și cine se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste. Cele Zece Porunci îl obligă pe om să-L iubească pe Dumnezeu și pe aproapele său, dar legea nu a putut produce această dragoste. Atunci cum a putut obține Dumnezeu această dragoste pe care o cerea neprihănirea Sa? El a rezolvat problema trimițându-L pe Fiul Său ca să moară pentru noi. O dragoste atât de minunată ne atrage, la rândul ei, inimile spre El. Noi spunem: „Tu ai sângerat și ai murit pentru mine; de acum înainte Eu voi trăi pentru Tine.”

Ioan subliniază zădărnicia de a spune că cineva îl iubește pe Dumnezeu, urându-și, în același timp, fratele. Pe măsură ce spițele se apropie de central roții, ele se apropie și unele de altele. Tot așa și noi, pe măsură ce ne apropiem tot mai mult de Domnul, îi vom iubi tot mai mult pe frații noștri credincioși. De fapt, nu-L iubim pe Domnul cu nimic mai mult decât îi iubim pe cei mai umili dintre urmașii Lui. Ioan demonstrează imposibilitatea de a-L iubi pe Dumnezeu, pe Care nu L-am văzut, dacă nu-i iubim pe frații noștri, pe care i-am văzut.

Ioan își încheie secțiunea repetând porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu trebuie să-și iubească și fratele.

Dacă am fost cu adevărat născuți din Dumnezeu, atunci îl vom iubi. Și nu numai atât, dar îi vom iubi și pe copiii Lui. E bine să observăm aici că trebuie să-i iubim pe toți credincioșii și nu doar pe aceia dintr-o anumită confesiune pământească sau adunare particulară.

Al patrulea rezultat al credinței este ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Prin aceasta știm că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când îl iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Cei care sunt cu adevărat mântuiți vor fi caracterizați de dorința de a face voia lui Dumnezeu. Dragostea noastră pentru Dumnezeu se exprimă prin ascultarea noastră de bună voie de poruncile Lui. Domnul Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.”

Când Ioan spune că poruncile Lui nu sunt grele, el nu vrea să spună că ele nu sunt dificile, ci doar aceea că ele sunt înseși lucrurile pe care cei născuți din nou doresc din tot sufletul să le înfăptuiască. Când îi spui unei mame să aibă grijă de pruncul ei, nu faci altceva decât să-i reamintești de un lucru căreia ei îi place deja să-l facă. Poruncile Domnului sunt înseși lucrurile cele mai bune pentru noi, lucrurile în care natura noastră nouă își găsește toată plăcerea.

În continuare aflăm secretul biruinței asupra lumii. Sistemul lumii acesteia este o monstruoasă schemă de ispitire, care în permanență încearcă să ne îndepărteze de Dumnezeu și de ceea ce este etern, căutând să ne ocupe timpul și gândurile cu ceea ce este vremelnic și senzual. Oamenii lumii sunt complet absorbiți de lucrurile ce țin de timp și de simțuri. Ei au devenit victime ale lucrurilor trecătoare.

Numai omul care este născut din Dumnezeu biruie cu adevărat lumea, întrucât prin credință el este în stare să se ridice deasupra lucrurilor pieritoare ale acestei lumi, văzând lucrurile în perspectiva lor adevărată: cea eternă. Astfel cel care biruie cu adevărat lumea nu este marele savant sau filozof sau psiholog, ci credinciosul simplu care își dă seama că lucrurile ce se văd sunt temporare și că lucrurile care nu se văd sunt eterne. O vedere a slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Isus are darul de a face ca toată gloria acestei lumi să pălească.

Cum am văzut, subiectul acestei secțiuni este credința ca test al vieții veșnice, Ioan tocmai a menționat că cel care biruie este cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Acum el merge mai departe, expunând adevărul cu privire la lucrarea Domnului Isus Cristos.

El spune: „Acesta este Cel care a venit prin apă și sânge.” Multe discuții s-au ivit în legătură cu înțelesul acestor cuvinte.

Unii cred că apa și sângele se referă la ceea ce a țâșnit din coasta Mântuitorului (Ioan 19:34).

Alții cred că apa se referă la Duhul lui Dumnezeu iar că sângele se referă la sângele vărsat la Golgota.

Iar alții cred că este o referire la nașterea naturală, în cadrul căreia apa și sângele sunt prezente.

Noi am dori să sugerăm o a patra interpretare, care ține cont în mod deosebit de erezia gnosticilor, pe care apostolul caută s-o combată în această epistolă.

Cum s-a arătat mai înainte, gnosticii credeau că Cristos a venit asupra lui Isus la botezul Său și că L-a părăsit înainte de Patimile Sale, adică în Grădina Ghețimani. Cu alte cuvinte, susțin ei: „Cristos nu a murit pe cruce, ci doar Isus omul.” Dar această interpretare deposează, desigur, lucrarea Sa de orice valoare ispășitoare pentru păcatele altora. Noi sugerăm că Ioan se referă la apă în mod emblematic pentru botezul lui

Isus iar la sânge ca simbol al morții Sale ispășitoare. Acestea au fost cele două puncte terminus ale lucrării Sale publice. Ioan spune că Isus a fost tot atât de deplin Cristosul când a murit pe cruce ca și când a fost botezat în Iordan. Acesta este Cel care a venit prin apă și prin sânge - nu numai prin apă (fapt pe care gnosticii erau pregătiți să-l concedă), ci prin apă și prin sânge. Se pare că inima omenească caută în permanență să se descotorosească de doctrina ispășirii. Oamenii ar fi dispuși să-L accepte pe Domnul Isus ca Omul desăvârșit, ca Exemplul ideal, care ne-a dat un minunat cod de conduită morală. Dar Ioan insistă aici că Domnul Isus nu este doar Omul Desăvârșit, ci și Dumnezeu desăvârșit și că Același care a fost botezat în râul Iordan Și-a dat viața ca jertfă pentru păcătoși. Oamenii îi spun lui Cristos: „Dă-Te jos de pe cruce și vom crede în Tine.” Dacă ar putea elimina, cumva, din gândirea lor crucea, ar fi cu adevărat fericiți. Dar Ioan spune: „Nu așa. Căci nu puteți să-L aveți pe Domnul Isus Cristos în afară de lucrarea Sa perfectă de răscumpărare de la Calvar.”

Duhul este Cel care mărturisește, fiindcă Duhul este adevărul. Asta înseamnă că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu întotdeauna mărturisește adevărul cu privire la Domnul Isus pe care l-a desfășurat Ioan. El depune mărturie că Cristos a venit nu numai prin apă, ci cu apă și cu sânge, pentru că acesta este adevărul lui Dumnezeu.

Întotdeauna este o pricină de tulburare pentru unii creștini devotați să afle că părți din versetele 7 și 8, așa cum se găsesc în versiunile KJV și NKJV, se află, în realitate, doar într-un mănunchi de manuscrise grecești ale Noului Testament (Erasmus a adăugat aceste cuvinte la edițiile ulterioare ale Noului Testament grec, datorită presiunilor exercitate de papă - ele apar în Biblia oficială romano-catolică în latina, Vulgata. Doar patru manuscrise grecești de dată foarte recentă conțin aceste cuvinte. Prin urmare, nu e clar dacă trebuie să le folosim. Acei membri ai cultelor deviate care se duc din ușă în ușă, tăgăduind binecuvântata Trinitate, se grăbesc să scoată în evidență aceste fapte. Deci e bine să fim în cunoștință de cauză cu privire la această problemă). Dar asta nu afectează cu nimic adevărul inspirației acestor Scripturi. Unii oameni cred că este important să păstrăm aceste cuvinte în textul sacru, deoarece ele menționează cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi. Dar adevărul Trinității nu depinde doar de acest pasaj, ci se găsește în multe alte porțiuni din Scripturi.

După ce a prezentat în versetele precedente Persoana și lucrarea lui Cristos, Ioan se ocupă în continuare de vrednicia și probitatea credinței în El, spunând că sunt trei care aduc mărturie (cuvintele: „pe pământ” nu trebuie incluse): Duhul, apa și sângele; și acești trei sunt una în mărturia lor. Deși cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne fie de ajuns, ca bază a credinței, El ne face concesiile de a ne da o mărturie triplă cu privire la adevăr. Mai întâi, Duhul lui Dumnezeu depune mărturie adevărului potrivit căruia Isus Cristos este Dumnezeu și că El este singurul Mântuitor din lume. Mărturia Duhului se găsește în cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Apoi există mărturia apei. Noi credem că asta se referă la ceea ce s-a întâmplat la botezul Domnului Isus. Cu ocazia aceluia eveniment Dumnezeu a deschis cerurile și a proclamat public: „Acesta este Fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc toată plăcerea.” Astfel Dumnezeu Tatăl a adăugat propria Sa mărturie la cea a lui Dumnezeu Duhul, cu privire la Persoana lui Cristos.

În fine, avem mărturia sângelui. Pe cruce, Domnul Isus a adus mărturie cu privire la El însuși că este Fiul lui Dumnezeu. Nimeni nu i-a luat viața de la El, ci El Și-a dat-o singur. Dacă ar fi doar un om, El n-ar fi putut face aceasta. Sângele Domnului Isus Cristos mărturisește că problema păcatului a fost rezolvată odată pentru totdeauna spre satisfacția lui Dumnezeu. Toți acești trei martori sunt în acord, sunt una în mărturia lor. Adică, ei sunt uniți în mărturia cu privire la perfecțiunea Persoanei și lucrării lui Cristos.

În acest punct Ioan aduce un argument puternic: „Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare.” În viața de zi cu zi, la tot pasul acceptăm cuvântul semenilor, noștri. Dacă nu l-am accepta, activitățile economice și industriale ar fi pe dată sistate iar viața socială nu și-ar putea desfășura cursul. Noi acceptăm mărturia oamenilor, care însă ar putea să fie eronată sau chiar înșelătoare. Dar dacă procedăm astfel în viața de toate zilele, cu cât mai mult ar trebui să ne încredem în cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate greși și nu poate minți. Este cel mai irațional lucru să nu crezi în Dumnezeu. Mărturia Lui este absolut credibilă.

Când un om acceptă mărturia Lui cu privire la Fiul Său, Dumnezeu pecetluiește adevărul, dându-i omului acelaia mărturia Duhului în el însuși. Pe de altă parte, dacă un om refuză să creadă în Dumnezeu, îl face pe Dumnezeu mincinos; pentru că n-a crezut mărturia pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său. Oamenii cred că pot accepta sau respinge mărturia cu privire la Cristos, dar Ioan vrea să-i înștiințeze că a o respinge înseamnă a-L acuza pe Dumnezeu de necinste.

Ioan rezumă acum mesajul creștin: „Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său.” Ce adevăruri extraordinare sunt acestea! Anume că Dumnezeu le-a dat oamenilor viață veșnică și că sursa acestei vieți este în Fiul Său!

De aici se desprinde concluzia inevitabilă: Cine Îl are pe Fiul are viață; cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață. Învățătura este de ne-ocolit: Viața veșnică nu se găsește în educație sau în filozofie sau în știință sau în facerea de fapte bune sau în religie sau chiar în biserică. Pentru a avea viață cineva trebuie să-L aibă pe Fiul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cine nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață, adică, nu are viața adevărată. Viața veșnică este inseparabilă de Isus Cristos.

Am ajuns acum la porțiunea de încheiere a epistolei. Mai întâi, Ioan afirmă în termeni cât se poate de clari de ce a scris pasajele anterioare. Scopul este ca cei care cred în numele Fiului lui Dumnezeu să știe că au viață veșnică. Dacă posezi semnele distinctive ale celor care sunt copiii lui Dumnezeu, atunci poți ști că te-ai născut în familia lui Dumnezeu. Versetul acesta ne mai învață adevărul scump conform căruia siguranța mântuirii vine prin cuvântul lui Dumnezeu. Ioan a scris aceste cuvinte pentru ca oamenii să știe că au viața veșnică. Cu alte cuvinte, Scripturile au fost scrise pentru ca cei care cred în Domnul Isus să aibă asigurarea că sunt mântuiți. Nu mai e nevoie să spere sau să ghicească sau să băjbăie în întuneric. Nu se pune problema de a face o presupunere că poate, poate ești mântuit. Ioan afirmă în maniera cea mai limpede posibilă că cei care cred cu adevărat în Domnul Isus pot ști că au viața veșnică.

G. Încrederea în rugăciune (5:14-17)

Când știm că avem viața veșnică, e de prisos să mai amintim că ne putem duce înaintea Domnului cu încredere. Ioan descrie această încredere în versetele 14 și 15. Noi știm că dacă cerem ceva după voia lui Dumnezeu, El ne va asculta acele rugăciuni și le va da răspuns. Într-adevăr, ar trebui să ne temem să ne rugăm pentru vreun lucru care nu este după voia Lui. Poate că cineva va zice: „Dar cum pot eu cunoaște voia lui Dumnezeu?” În general, răspunsul este că voia lui Dumnezeu ne este revelată în Sfintele Scripturi și astfel trebuie să studiem cuvântul pentru ca să putem cunoaște mai bine care este voia lui Dumnezeu și cum ne putem ruga în mai mare cunoștință de cauză.

Ioan ne dă un exemplu în care credinciosul poate avea încredere în rugăciune, dar citează și un exemplu în care încrederea nu este posibilă. Dacă vede cineva pe fratele său făcând un păcat care nu duce la moarte, să se roage și Dumnezeu îi va da viață pentru cei care nu comit un

păcat ce duce la moarte. Aici se pare că este vorba de un caz în care un creștin îl vede pe un alt creștin angajându-se într-o activitate păcătoasă. Nu este însă un păcat de natură să aducă moarte persoanei care-l săvârșește. Într-o atare situație, credinciosul poate cere refacerea persoanei care a greșit și Dumnezeu va da celui care s-a rugat viață pentru cei care nu comit păcat ce duce la moarte.

Pe de altă parte, există păcat care duce la moarte și apostolul spune: Nu-i zic să se roage pentru acela.

Orice nedreptate este păcat, dar este un păcat care nu duce la moarte. Există deosebiri esențiale în gradele de păcat și există păcate care nu sunt de o natură și de o gravitate care să ducă la moarte.

Începând cu versetul 18, Ioan începe procesul maiestuos al încheierii epistolei sale, reiterând marile certitudini ale credinței creștine.

Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește. De asta putem fi siguri: că cel care posedă natura divină nu practică încontinuu păcatul. Motivul ne este prezentat în continuare: Căci cel care a fost născut din Dumnezeu se păzește (dacă se citește varianta din textul critic: „îl păzește pe el” în loc de „se păzește”, atunci cuvintele: „Cel care s-a născut din Dumnezeu” se vor referi la Cristos) și cel rău nu se atinge de el. Ca la 3:9, asta se referă la credinciosul adevărat care perseverează sau se păzește prin intermediul naturii divine. Numai o atare persoană rămâne neatinsă de cel rău.

Creștinul răspunde la cei care pretind că ar avea cunoștințe superioare în felul următor: Noi știm că suntem din Dumnezeu și toată lumea zace sub dominația celui rău. Ioan nu se sfiiește să spună lucrurilor pe nume. El nu vede decât două sfere: în El sau sub dominația celui rău. Toți oamenii sunt fie mântuiți, fie pierduți și poziția lor depinde de relația lor cu Isus Cristos. Luați aminte la acest lucru, voi, gnosticilor!

Al treilea mare adevăr este cel al întrupării. Noi știm că Fiul lui Dumnezeu a venit. Aceasta e tema cu care și-a început Ioan epistola și cu care se pregătește acum să încheie. Venirea Domnului Isus ni l-a descoperit pe Cel care este adevărat, adică Dumnezeul adevărat. Dumnezeu Tatăl poate fi cunoscut doar prin Domnul Isus Cristos. „Singurul Fiul născut, care este în sânul Tatălui, El l-a făcut cunoscut.” Apoi Ioan adaugă: Și noi suntem în Cel Adevărat, adică în Fiul Său Isus Cristos. Din nou, accentul cade pe faptul că numai în măsura în care suntem în Isus Cristos putem fi în Dumnezeu. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. Cu alte cuvinte, Ioan propovăduiește ceea ce gnosticii tăgăduiau, anume că Isus Cristos este Dumnezeu și că viața veșnică se găsește numai în El.

În fine, avem îndemnul final al lui Ioan: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” Apostolul spune de fapt: „Păziți-vă de orice învățături care se opun acestor realități.” El vrea ca credincioșii să se păzească de orice idei privitoare la Dumnezeu care se deosebesc de cele ce ne-au fost transmise de apostoli.

Isus Cristos este Dumnezeu. Orice alt gând este idolatrie. Aici Ioan nu se referă în principal la idoli sculpați din lemn. Un idol este un substitut sau un zeu fals care ia locul Dumnezeului adevărat. Aici un idol nu este atât de mult un lucru material, cât o învățătură falsă.

Arhiepiscopul Alexander a numit acest îndemn: „o cutremurare elocventă”. Nu putem să ne imaginăm nici un limbaj care să prezinte mai adecvat o atare descriere și astfel încheiem comentariul acesta cu elocventa cutremurare a lui Ioan: „Copilașilor, păziți-vă de idoli. Amin.”

clickbible.org